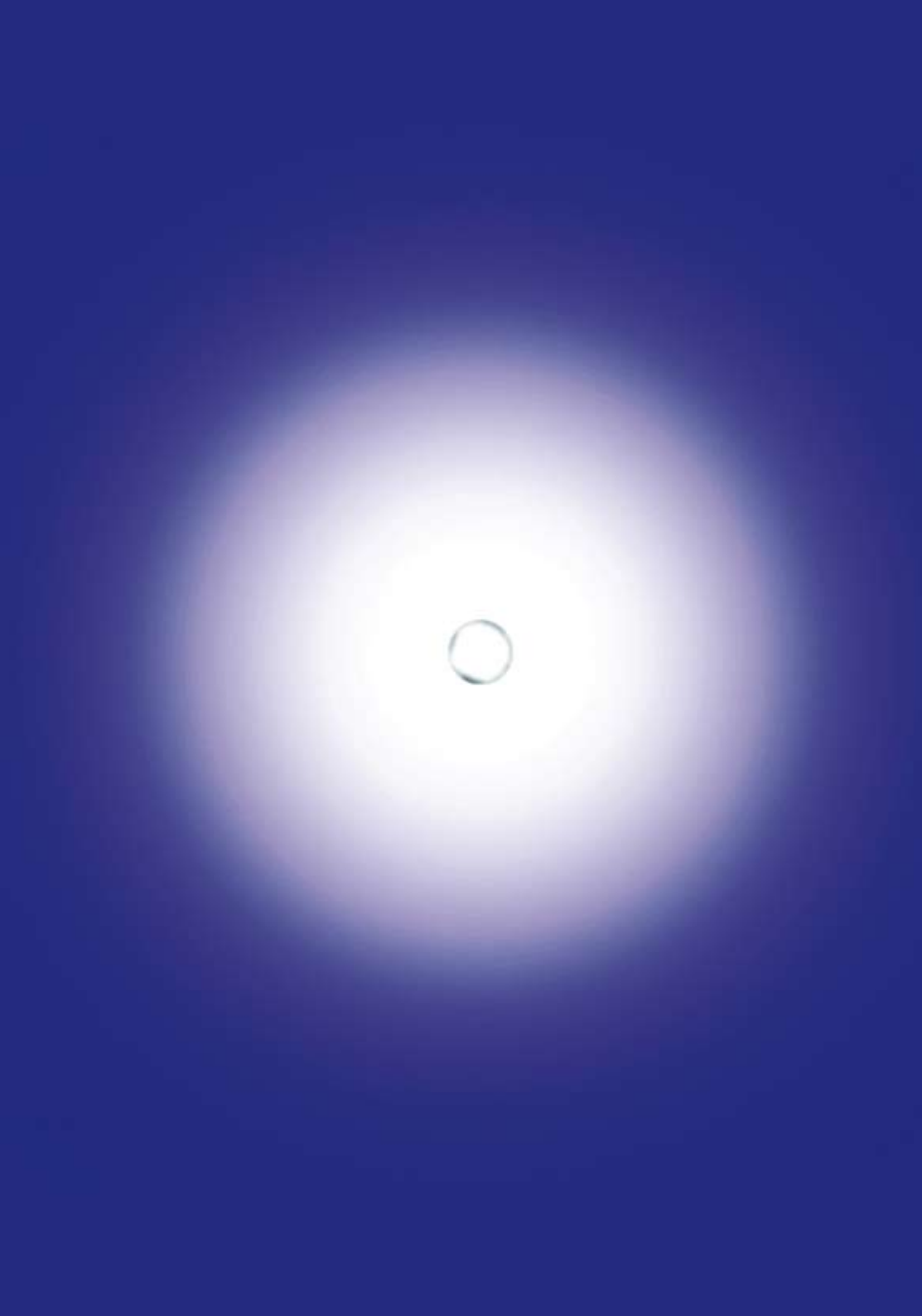

สุขอยู่ในพระธรรมกายที่สว่างไสว
ไม่หวาดหวั่นต่อมรณภัย มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีปีติเบิกบาน
สิ่งที่เหนือธรรมชาติก็เกิดขึ้น
ทำให้คำพยากรณ์ของคุณหมอคลาดเคลื่อนไป
จากความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ของหมอ
ที่บอกว่า คนป่วยจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่เดือน
กลับกลายเป็นว่า มีอายุยืนยาวต่อมาได้อีก ๑๐ ปี
ทำให้หมออัศจรรย์ใจว่า
ทำไมคนไข้คนนี้มีหน้าตาเบิกบาน
เกลี้ยงเกลา เนื้อตัวสะอาดสะอ้าน
ดวงตาสดใส ผิวพรรณเปล่งปลั่ง มีน้ำมีนวล
ผู้ที่มาเยี่ยมไข้ก็ได้กำลังใจจากผู้ไข้
คุณหมอคณพยาบาลก็ได้กำลังใจจากผู้ไข้
ผู้ไข้มีความสุขอยู่ในกลางพระธรรมกายที่ชัดใสแจ่ม
ดังนั้น พระธรรมกายจึงเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างล้ำคัม
ที่ช่วยขจัดทุกข์โศกโรคภัยได้อย่างน่าอัศจรรย์

๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๒๓

ป่วยอย่างสง่างาม

เมื่อยามเจ็บป่วย

ต้องทำให้ใจให้เบิกบาน ให้อยู่เหนือความทุกข์

เหนือความวิตกกังวล ให้อยู่ในบุญ

แล้วก็ทำให้ใจให้หยุด นิ่ง เฉย ที่ศูนย์กลางกาย

ถ้าได้ดวงธรรม เราก็ตรึงในกลางดวงธรรม

ถ้าได้กายภายใน เราก็ตรึงในกลางกายภายใน

ถ้าได้องค์พระ เราก็ตรึงในกลางองค์พระ

ถ้ายังไม่ได้อะไรก็ภาวนา “ลัมมา อะระหัง” เรื่อยไป

ใจนิ่งอยู่ตรงกลางตรงนั้น

นึกอาราธนาพระนิพพาน พระพุทธเจ้าทั้งหลาย

พระอรหันตบุคคลทั้งหลาย ให้ลงมาปกป้องรักษาเรา

อธิษฐานให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้

ขจัดสิ่งที่ไม่ดีภายในร่างกายให้หมดสิ้นไป

ให้หลงเหลือแต่สิ่งที่ดี ๆ

แล้วก็ทำให้ใจให้ใส ๆ สบาย ๆ เบิกบาน แซ่มนั่น

รารกับผู้นิรทุกข์ ไม่เคยเจ็บป่วยเลย
หากทำได้แบบนี้ ไม่ช้าเราจะเข้าถึงธรรม
จะเป็นคนป่วยที่ ่องอาจ สง่างาม
จะอยู่ในสายตาของชาวสวรรค์
เขาจะชื่นชมยินดีกับผู้ป่วยที่มีที่พึ่งทางใจ
แม้ป่วยกายแต่รัศมีธรรมจากใจก็สว่างไสว
เป็นคนป่วยที่ทำให้กำลังใจแก่หมอพยาบาลและผู้มาเยี่ยมไข้
อย่างนี้เรียกว่า “ป่วยอย่างสง่างาม”

๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

